

da den for Hovedmassen af deres Produktion, de simple og billige Varer, vil medføre en Nedsettelse af Toldbeskyttelsen. Hvad derimod Handelsstanden angaar, saa er Opinionen i denne ingenlunde imod Værditoldsystemet, og et stort Antal af ansete Handlende, med hvilke Kommissionen har konfereret, have da ogsaa udtalt sig til Fordel for den. Ogsaa Kjøbenhavns Manufakturhandlerforening, som Flertallet særlig refererer til, har i sit Andragende til Kommissionen udtalt sig for Værditold paa forskellige Varer. (Se Tilløget, Bilag 31).

Af alt det foregaaende vil det forstaaes, at Mindretallet er af den Formening, at Værditold burde afløse Bøgtold i meget stort Omfang. Naar Mindretallet imidlertid ikke stiller Forslag herom, saa er den væsentlige Grund hertil den, at noget saadant mulig i altfor høj Grad vilde gribe forstyrrende ind i flere Forhold, ligesom man ogsaa anser en saadan Overgang umulig at gennemføre for Tiden. Men Mindretallet finder det dog aldeles usvarligt ved en ny Toldlov at stadfæste det nuværende Bøgtoldsystem paa hele Linien. Man maa Tid efter anden bort fra Uretfærdigheden, selv om det sker i smaa Skridt. Mindretallet har oprindeligt været stemt for at foreslaa Værditold paa de fleste Manufakturvarer, Glas, Papir, Tobak, Instrumenter, forskellige Metalvarer, Bøgne, Galanterivarer og andre lignende Varer, hvor Prisforskellen er forholdsvis stor. Man har imidlertid fundet det rigtigt ved den endelige Behandling kun at fastholde Værditolden paa ganske enkelte Punkter, nemlig en Del Manufakturvarer, Papir (alternativt), Tobak (delvis), Galanterivarer og de Positioner, der af hele Kommissionen regnes som beslægtede med Galanterivaregruppen. Mindretallet har det Haab, at disse beskudne Grav ikke skulle vanskeliggøre en Toldreform, hvortil der i alle Henseender er saa stærk Trang.

Vi have i det foregaaende haft Lejlighed til at gøre opmærksom paa, at Forbrugsbeskatningen som Helhed taget ikke hviler paa et retfærdigt Grundlag, og at dette Forhold forværrer meget betydeligt derved, at Toldklareringen sker efter Bøgt. Vi gaa nu over til at omtale et Forhold, der er endnu uheldigere. Toldens oprindelige Hensigt er naturligvis den, at skaffe Staten en Indtægt. Ved Siden heraf har Tolden Tid efter anden faaet et andet Formaal, nemlig dette, „at beskytte den indenlandske Industri mod den udenlandske Konkurrence“. At Staten faar Hovedmassen af sine Indtægter gennem en uretfærdig Forbrugsbeskatning, kan naturligvis ikke forsvares, men de Penge, som Staten paa den Maade faar ind, kommer dog Samfundet til Gode paa én eller anden Maade. Men at man desforuden paalægger Landets Borgere en betydelig Skat, hvis Størrelse ingen kan beregne, ikke til Fordel for Staten eller Kommunen eller nogen offentlig Institution, men til Fordel for enkelte Mænd, er i og for sig en Ting, for hvilken det ikke vil være let at føre noget rationelt Forsvar.

Beskyttelsestoldens uheldige Følger have da ogsaa i lange Tider været erkendte her til Lands. Allerede Toldforordningen af 1ste Februar 1797 indeholder stærke Vidnesbyrd i den Retning, og det Spor, man den Gang slog ind paa, er blevet fulgt i alle senere Toldlove. Endnu i Halvfjerdserne vare i Grunden alle Partier her til Lands enige om det samme. Det tidligere omtalte Regeringsforslag fra 1871—72 gør et ikke uvæsentligt Skridt i den Retning, og hele Folketingsudvalget udtalte bl. a. følgende:

„Fra et almindeligt Standpunkt maa al Beskyttelsestold vistnok betragtes som forkastelig, eftersom den fordyrer de paagældende Varer for Forbrugerne, uden at Statskassen faar en tilsvarende Indtægt, idet Beskyttelsen enten tjener til at fremkalde og opretholde kunstige Industrigræne, som medføre et nationaløkonomisk Tab, eller for saa vidt den paagældende Industrigræn kunde bestaa her i Landet uden Beskyttelse, giver vedkommende Fabri-